

הבנתי שאני צריך לעשות משהו כדי להציל את עצמי

בציר, ואני כבר לא ידעתי אם הכאב הוא מהכורד או מהלחץ של המשי. הפציעה הזאת, חוץ משיא דיממה ורובה ונראתה כמו מִי–יורע-מה, לא הייתה קשה במיוחד”.

בתום הקרבות

”כשגענו להצטיבות רחובות, נפקה התנגדות. כל הקרב היה ברחוב הראשי. סיוור הרחוב הזה היה למעשה הקרב העיקרי באוּן יונס. הם בחרו בציר המרכזי כדי לרוץ את ההתנגדות שלהם. ברגע שהצלחנו לפצח את הרחוב הזה, תאן יונס נפלח. פתחנו את הציר, וכבר באותו הערב התחילו לנסוע שם שיירות באופן חופשי.

”בסופו של דבר היינו יחידת מילואים, ולא אנשים שם שיירות באופן חופשי. פעולה יפה. גם מבחינה צבאית וגם מבחינת הערה עם כושר קריב טוב, ובסך הכל סיוור רחוב היה פעולה יפה. גם מבחינה צבאית וגם מבחינת הערה החרדית – אם משהו נפצע או כשל, אוד עור לשני הייתה בינינו עבודת צוות. במיוחד במקרה עם הטנק – כולם התנדבו לרוץ ולהלחץ את הפצעים. ”הגדרו נשאר בתאן יונס עד סוף המלחמה. למחלקה שלי היה דרוג אחד ובמחלקה שנעה מולי היו שלושה הרוגים. אני פניתי לתא”ר, ומשם לתל השומר. שכבתי עם שבעיים, ושם הכרתי את אשתי, שהתנדבה לעזור לפצועים.

בלימודי הכלכלה. כשסיימתי את הלימודים, מילאתי תפקידים בכירים בתעשייה הנבאית, ובשעות הערב למדתי משפטים. בגיל 43 נעשיתי עורך דין, ועובתי את תחום הכלכלה”.

משג גלר המשיך מאז בשרות מילואים פעיל, וגם כיום, בגיל 60, הוא עושה מילואים בהתנדבות כשופט בבית-הדין הצבאי בשומרון בדרגת סא”ל.

העיטור ואני

”המעשה שלי לא היה דבר שבמנון ייחסתי לו חשיבות. לא חשבתו שזאת פציעה חמורה, ולכן לא התפנית. אני חושב שלמוסר העיטורים יש חשיבות משום שהוא שומר על מסורת, מקנה ערכים ונותן מוטיבציה. השוב מאוד שהמוסר הזה יקבל ביטוי וילמדו ויתנבו לאורו. אני די שכתתי את העיטור, ולא התייחסתי אליו. לפעמים צצים כל מיני אנשים שמחפשים סיפורים מעניינים ואו אני נזכר בזה. כשהאיתי את העיטור לילדים הם גם לא עשו מזה עניין, אבל אני חושב שכסתר לבם הם גאים”.

כך השתנתי

”כמונ שהתבגרתי. אחרי מה שהיה חשתי שחל בי שינוי גדול. כשאחת וזואו את ההיות מול העיניים, אתה לומר לתעריך יותר את החיים. בעיקר לומתי שיש חשיבות גדולה לחינוך שאתה מקבל בבית ובצבא. ערכים כמו דבקות במשימה, רוח צוות והקרבה עצמית. בלי זה הייתי כנראה מתחנא באחת הפינות”.

נפגעו קשה. זה עצר את כל ההתקמות שלנו והפלסטינים שאבו מהמקרה הזה הרבה עידוד. היה קשה מאוד להתקדם, אבל כמונב שהתקדמנו, כשבאמצע יושב לנו הטנק הזה הבער, ואנחנו מגסים לחלץ ממנו את הפצועים.

”במלחמה ברחוב אתה לא מוזה את מי שירה עליך. אתה חושפ כדור ולא יורע מאיפה. הפלסטינים ישבו בתוך חדרים והיו יכולים להוציא קנה מאוזה חור. הייתה דריכות מאוד גדולה, וכולם הסתכלו כל הזמן למעלה ולצדדים. אנחנו המשכנו להתקדם ברחוב ונעורנו בפתחים של בתים, של תנויות וכניסות לחורי מדרגות. ”המשכנו עד שהגענו לבית בעייתי שנחרתה ממנו אש רבה, אני הייתי בראש המחלקה הייתה מאחוריי. התחלתי לספס עם המחלקה קומה–קומה, עד שהגעתי לגג. שהיה העציה הגדולה. כשהגעתי למעלה הייתי לבד. עד שאלה שהיו אחייני עלו, אני כבר נפגשתי”.



גלר הכיז את אשתו בנית-החולים צילום: שיי סקקי

בבת, הוא הפתיע אותי, וזה היה רי הלב. כומנים כאלה לא חושבים הרבה, אבל הבנתי שאני צריך לעשות משהו כדי להציל את עצמי. הוא הספיק לירות לפני, אבל הוא פגע בי ככה שאחרי שני גלגולים כבר הצלחתי לקום. כנראה שגם היה לו מעצור בגשק שנגע ממנו להמשיך לירות. לי היה עוד, והצלחתי לירות בו ולהסל אותו. היו שם עוד שנים שאני לא יורע איר עם ברחו. ירדתי למטה, והמשכנו לטור את הרחוב.

”הרגשתי שנפגעת, אבל לא הייתי במצב כזה

שמשחק אות, והמשכתי עוד שעתיים–שלוש. כל הזמן החיילים אמרו לי שהרבה דם יורד מהכתף שלי. ושרדאי שאני אפונה. אמרתי שזה בסדר, שאני יורע שאני פצוע אבל זה לא משתק אותי. הרגשתי כאב, אבל צריך לוכור שהלכנו עם תרמילים מלאים



משה גלר ושני מיומיו) נטקס סיום קורס קצינים. ”נתקלנו באש עצומה מהגנות, מהחלונות ומפינות הדוח”

ועמדות באורד קיבוץ מגו והכיניו. כולם היו מתוחים וכל הזמן הקשיבו להרשות כדי לדעת מה קורה. ”את הפקודה לצאת למלחמה קיבלנו אחרי שלושה שבועות. קיבלנו את התוכנית והמפת, והתחלנו את המלחמה כשאנחנו הולכים ברגל. מקיבוץ מגו לחאן יונס יש מרחק של 13 קילומטר. כבר בבוקר ה–6 בינו התחלנו לנוע. הולכי הייתה ממושכת וקשה מאוד. הלכנו מהבוקר עד לשעות אחר הצהריים המאוחרות. לא היו לנו מספיק כלי רכב, והלכנו ברגל עם כל התמושת וכל הציר, הפצצות, המרגמות וכלי

הירייה. הכל על הגב ובידיים. אני זוכר שהיה כל–כך קשה עם הציר, שפשוט תפסנו חמורים שהסתובבו שם בשטח, והעמטנו עליהם אוגים. ”הגענו לחאן יונס כשהתחיל להחשיך. הלכנו בשורות מקבילות, מחלקה–מחלקה, וכל הגדר נע

המשוכו. בטוח הזמן שבין הרגע שהם עוזב את האן

קרימה. כשנכנסנו לחאן יונס לא התנהל קרב מיוחד, ומיד תפסנו את המשטרה. היו קצת יריות מכיוון המשטרה, אבל באופן עקרוני ההשתלטות הייתה פשוטה. נכנסנו לבניין והיינו כל–כך מותשים, שישר נרדמנו. כלילה היו יריות וניסו להתקיף אותנו, אבל זה לא היה ניסיון רציני, לפחות לא כזה שגרם לנו להתעורר. השומרים בעמדות טיפלו בזה בהצלחה”.

כך לחמנו

”הצלנו לתחיל בבוקר. לפני שאנחנו הגענו הלך טור טנקים דרך תאן יונס ולא עצר. הם נעו מכיוון עוד לכיוון מצרים. הלפף על פני העיר בדרדרי, והמשיכו. בטוח הזמן שבין הרגע שהם עוזב את האן



”יו הייתה מלחמה אחרת, היה לה קונצנזוס בציבור. המלחמה שכולם חזכו לה. הייתה שחצנות בצד השני ואנחנו רצינו לדראות להם”, אמר משה גלר על מלחמת ששת הימים. על הלךו בכיבוש העיר תאן יונס שביצעת עוד קיבל גלר את עיטור המופת. הא התגייס בשנת 63 לבחל, פיקד על מחזור אחד כמ”כ, ולאחר מכן יצא לקורס קצינים. בבית–הספר לקצינים הוא נשאר כממריד עד שנת 66. המלחמה תפסה אותו בתחילת חייו כאוּרת, בעת שהיה עסקי בהכנות לקראת לימודי כלכלה באוניברסיטה.

איר הכל התחיל

”כשלושה שבועות לפני המלחמה גויסתי למילואים לתפקיד מפקד מחלקה בגדוד חי”ר. חוצבנו באורד קיבוץ מגו, והחשיבה שלי, חשיבה 11, התפרסה מול רצועת עוד. התפקיד שלה היה לכבוש את כל הרצועה. היו בה שלושה גדודים: הגדרו שלי יצא לכבוש את תאן יונס, גדרו שני נשלח לעורר בכיבוש עוד, והגדרו השלישי נשלח לדרר אל–בלח. ”במהלך הכוננות לא ידענו מה קורה ופשוט חיכינו. הרי יורע שהיו היסוסים, ולא ידעו אם תהיה מלחמה. מה שאנחנו עשינו זה להתחפר בחולות. חפרנו תעלות

מי האיש

סגן משה גלר



קיבל את: עיטור המופת
מות: מלחמה ששת הימים
תפקיד: בעת האיריע: מ”מ חי”ר במילואים
עיטוך כיום: עורר דין